Napisao Jordan Filipović
četvrtak, 14 jul 2011 10:53

Klub Saveza invalida rada je jedino mesto gde se okupLjaju starčevački trećepozivci, Ljudi koji su, ili svoje odradili časno, ili u tome ometeni nekom nesrećnom okolnošću, kao i oni koji su još uvek radno aktivni, ali plene svojim iskustvom, ne bi li vreme ulepšali uz po koju čašicu razgovora ili nekom od društvenih igara

U ovom i narednim brojevima će, pod okriLjem prostora kojim uspešno gazduje lokalni Savez invalida rada, mnogi od njih imati šta da kažu i prenesu mlađim, i ponekad dezorijentisanim generacijama i ukažu na pravi životni put.

* * *

Poznat je kao tih, povučen i čestit čovek, sredinom fudbalski blistavih osamdesetih bio je odličan odbrambeni fudbaler “Borca“, a ako je neko zaslužio orden za plemenitost i Ljubav prema životinjama to je upravo ekskluzivni gost popularne rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila. Kada je stotine krava na farmi starčevačkog poLjoprivrednog dobra bilo na umoru, jedan od retkih koji je brinuo o njima, maltene jedini bio je Grozdimir Radonjić, mnogo poznatiji kao Cile.

Grozdimir Radonjić, rođen je 1. aprila 1961. u selu Krčmare, Novi Pazar, kao drugi sin majke Vinke i sada pokojnog oca Gojka, pored Zorana i Blagice. Već 25 godina oženjen je Gordanom, s kojom ima tri ćerke - Milenu (25), Jadranku (23), Marinu(17). Radonjići su se u Starčevo doselili 1965, gde je Cile završio osnovnu školu, zatim srednju poLjoprivrednu “Josif Pančić“ i u Pančevu, a nakon “očišćene“ godine na višoj pedagoškoj u Zemunu, zbog nepredviđenih okolnosti, odlazi u Armiju. Odmah po odsluženju vojnog roka zaposlio se u lokalnom PIK-u i tu radi do danas. Pored toga, 15 godina je igrao fudbal za “Borac“, a jednu sezonu proveo je u “pečalbi“ kod Ljutog rivala u OmoLjici. Kada je okačio kopačke o klin postao je sekretar kluba, a potom i član uprave. Danas nema funkciju, ako se to tako i moglo nazvati, ali tu je kad god zatreba, jer je do koske privržen svom omiLjenom klubu.

Kako je odrastao mali Cile?

- Iako sam do svoje četvrte godine živeo u selu Krčmare, zavičaj pamtim tek u kasnijoj dobi jer smo svakog leta i zime odlazili da pomažemo dedi i babi pri spremanju hrane za stoku. Kada smo se doselili u Starčevo bili smo relativno dobro situirani, zato što je otac radio kao vozač u jednoj beogradskoj firmi, mnogo vremena provodio na terenu i tako sticao sasvim dovoLjno sredstava za normalan život cele porodice. Teret brige o domaćinstvu vodila je majka, a s vi smo joj pomagali. Od malena sam bio miran i povučen, detinjstvo sam provodio bezbrižno,

igrao klikere i klis s društvom iz komšiluka u Radničkom naseLju. Naročito smo uživali na Nadeli, učili da plivamo, pecali, hvatali ribu rukama, zimi igrali hokej... Kad smo malo poodrasli primat je preuzela lopta. Moj najboLji drug od tada pa do danas, bio je i ostao Spase Spasenoski. Igrali smo se, išli u školu, čak sedeli zajedno u klupi, trenirali fudbal, činili dugo godina bekovski par "Borca", sedeli u upravi kluba, a delimo iste muke na poslu... Jednostavno, nerazdvojni smo od rođenja...

Škola...

- Učila me je Božica, inače veoma dobar pedagog. U višim razredima odeLjenski starešina bio mi je Miloš Belušević, koji mi je predavao matematiku. Bio je veoma strog, a za svaku grešku kažnjavao nas je, razume se, batinama. Ni u školi nisam bio problematičan, voleo sam istoriju, geografiju i biologiju, a prezirao matematiku, fiziku i hemiju. Nakon toga, sledi srednja škola i putovanja u grad, na šta sam se brzo adaptirao i čak poboLjšao uspeh u odnosu na osnovno obrazovanje. Pohađao sam smer pivarstva, a najboLji utisak na mene je ostavio profesor orđe Malivuković. Odlazili smo na praksu u nekad moćnu pivaru, a dešavalo se i da ponekad preteramo u degustaciji mladog piva, koje uzgred jače udara.

Fudbal...

- Počeo sam da treniram s 15 godina, a zajedno sa mnom krenuli su i pomenuti Spase, Jova okić, Pera Pešić... Brzo smo se nametnuli i s podmlatkom dve godine uzastopno bili prvaci lige do 17 godina. Tada sam igrao centarhalfa, dok sam nastpajući za seniore prekomandovan na poziciju levog beka. Prvu utakmicu odigrao sam 1977. protiv veoma jake ekipe Skorenovca, a krenulo je loše da gore ne može biti - skrivio sam tri penala. Mećutim, mnogo veća krivica bila je na treneru, koji me je tako neiskusnog postavio na veoma odgovorno mesto u veoma lošoj ekipi. Nisam gubio veru u sebe, ubrzo je smenjen trener, a kada je za prvog čoveka struke postavLjen Kine Martinović, počeo je i moj uspon. Ubrzo sam osigurao standardno mesto u timu, a te godine izborili smo i opstanak. Nedugo zatim 1979. prešao sam na jednu sezonu u OmoLjicu, koja je igrala u višem rangu. Posle vojske vraćam se u matični klub, a ekipa koju su činili kapiten Bane Bošković, golman Roda, Spase, Pešić, Mujke, Baja, Vučko, Živko, Banzić, Vučur, Kele, Žugić, MoLjac(...). Takmičarske 84/85. je, odigravši slavni meč s PSK-om rezultatom 2-2, pred 2.000 Ljudi, izborila istorijski plasman u Banatsku zonu. Naša igra je prosto plenila, po uzoru na engleski stil bila je brza i jednostavna s čestim ubacivanjima bekova i centaršutima i što je najbitnije - s mnogo golova. Jedan od najlepših momenata desio mi se te sezone u Izbištu kada sam dao odlučujući gol. Rečju, bio je to skup velikih drugova, a pobede smo proslavLjali druženjem do zore. Kada sam doživeo jednu tešku povredu leve noge na pripremama u Dobrovniku, shvatio sam da više nikada neću moći da igram punom snagom i tada napustio omiLjeni sport.

Posao...

- U PIK-u sam se zaposlio 1985, na radno mesto tehničara u stočarstvu, a rukovodilac mi je bila Mila Papić, pod čijom sigurnom rukom je farma bila među tri najuspešnije u državi. Imali smo oko 1.200 grla, od toga 430 krava muzara i svakodnevno plasirali 11.000 litara mleka ekstra-klase. Sve to je trajalo do 2000. uprkos sankcijama, ratovima, osiromašenju. Sunovrat

počinje otkada je Mila otišla u penziju, što se inteziviralo nesrećnom privatizacijom 2008. Nije bilo kvalitetne hrane, ni Ljudi za odrađivanje posla, a oni koji su radili nisu primali platu. Agonija je trajala do februara 2010. kada zaposleni obustavili rad, pa je na farmi na 1000 grla ostalo samo pet radnika, a meću njima i ja. Svim silama sam se uz pomoć veterinara Stanka Minića borio da svu tu stoku održimo u životu. Danonoćno smo bdeli nad kravama, hranili ih, muzli... Kada nisam uspevao da sam postignem sve to, davao sam pare iz svog džepa Ljudima iz sela da ih pomuzu. Ipak, nismo uspeli sve da ih očuvamo, pa je nažalost bilo 43 uginuća. Nakon 1. novembra prošle godine postavLjen sam za upravnika farme, da bi u decembru bila raskinuta privatizacija. Novi direktor me je maksimalno podržao i otada je podignuta proizvodnja s 3.000 na 5.000 litara mleka na dan. Sada farma liči na sebe, iako ima još mnogo posla, jer je prethodni vlasnik prodao 50 najboLjih visokosteonih junica. Za poslednjih pola godine stvorili smo 80 junica koje vrede po 2000 evra, a uskoro će ih biti i svih 100. Ponovo imamo mleko ekstra klase i sreće da otkupLjivač “Imlek“ plaća dobro, tako da nas verovatno očekuju neki lepši dani...

Starčevo, danas?

-ZadovoLjan sam onim što je u Starčevu urađeno, a najviše mi se dopada stadion. Kada odlazim na posao vidim da se baca smeće po obali Nadela, koju smo nedavno očistili, tako da ovom prilikom molim sugrađane da to ne čine.

Tako govori čovek, koji pleni svojom upornošću i plemenitošću, a sugrađanima poručuje:

- Čuvajte svoje mesto!